

Marjan Meijer, molenaar op poldermolen Hilmahuister bij Visvliet

‘Het dorp is trots op de molen’. Marjan Meijer (1961), sinds 1998 molenaar op de Hilmahuister, heeft al meermalen ervaren dat de molen wordt betrokken bij feestelijkheden in Visvliet. En andersom. Het 150 jarig bestaan van de molen in 2018 was zo’n gelegenheid. Dorpsbelangen vindt het behoud van de molen belangrijk weet ze. Dat bleek bijvoorbeeld toen het dorp onderdeel werd van de nieuwe gemeente Westerkwartier. De molen werd nadrukkelijk genoemd als belangrijk voor Visvliet.

Sinds april 1987 is Marjan, momenteel leidinggevende bij de gemeente Eemsdelta, molenaar. Ze deed examen op De Leeuw in Zeerijp. Het was een pittig examen herinnert ze zich, streng, met veel vragen over het weer. Maar haar instructeur Bernard Dijk was vol vertrouwen: ‘dei hoalt het wel.’ Marjan spreekt met genegenheid over haar leermeester. ‘Het was een fijne man, hij schonk je vertrouwen.’ Haar broer, Roelof Heidema, (‘hij woont inmiddels in Zweden’) was al molenaar en bovendien was ze naast de Hilmahuister opgegroeid. Roelof nam haar een keer mee naar Vierhuizen waar Dijk les gaf op korenmolen De Onderneming. ‘Zo, wilt doe ook meulnoar worden?’ ‘Hij was niet zo’n voorstander van vrouwelijke molenaars’ vertelt Marjan. Beroepsmolenaar Dijk vond veiligheid rond de molen van het allergrootste belang, hij besteedde er veel aandacht aan tijdens de opleiding. Marjan: ‘Als hij dacht dat je klaar was voor het examen, deed hij alvast een soort proefexamen met je. Hij was eerlijk en helder, vragen stellen – iets wat Marjan veel deed – vond hij heel goed. Hij zei het ook als hij dacht dat het niets zou worden.’

Marjan vond alles even interessant aan de opleiding. ‘Een molen bedienen heeft niet alleen met spierkracht te maken. Zeilen voorleggen is een slag. Ik heb de eerste keer dat ik het moest doen goed de kunst afgekeken en kon het daarna eigenlijk meteen.’ Al vóór het examen kon Marjan terecht op molen Edens in Winschoten. ‘Ik kreeg werk in die plaats en molenaar Bé Oomkens informeerde of ik op de Edens wilde komen draaien.’ Haar officiële aanstelling voor de Hilmahuister kreeg ze in 1998, op haar trouwdag. ‘Ik ben daar ingerold. Mijn broer was daar al molenaar. Toen zich bij hem gezinsuitbreiding aandiende – zijn derde zoon – ik in het huwelijk trad en wij het huis naast de molen hadden gekocht van onze moeder, zorgde hij ervoor dat ik een aanstelling als molenaar van de Hilmahuister kreeg.’

In normale omstandigheden draait Marjan zo’n 150 uur per jaar. ‘Maar tijdens de coronatijd heb ik nog zo’n 120 uur gedraaid. Ze merkte wel dat mensen het afgelopen jaar een korter lontje hadden. ‘Ik heb wat scheldwoorden bijgeleerd. Als mensen zien dat de molen draait, verwachten ze ook dat het toegankelijk is voor publiek.’

Zo’n 40 à 50 bezoekers per jaar krijgt Marjan gemiddeld. Er staan inmiddels bordjes in het dorp, die naar de molen verwijzen en dat levert meer bezoekers op. Ook ontvangt ze af en toe basisschoolleerlingen. Bezoekers kennen Visvliet vaak van het treinstation dat aan de lijn Groningen-Leeuwarden (of andersom) lag. Marjan vertelt dat de molen goed zichtbaar is vanuit de trein.

Liefde voor 'haar' molen is Marjan niet vreemd. 'Ik draai al zo lang met deze molen dat ik er als het ware een band mee heb opgebouwd. De Hilmahuister is een heel gezeglijke molen, stil, je hoort hem nauwelijks, alleen de zelfzwiching is bij weinig wind hoorbaar. Ik heb respect en bewondering voor onze voorouders dat zij deze molens, die zo vernuftig in elkaar zitten, met pen en gat verbindingen konden bouwen.' De molen is onderdeel van haar leven geworden en inmiddels ook die van haar echtgenoot. 'Het voelt als een kameraad, het is één van mijn prioriteiten.'

Marjan met haar man Engel voor de molen, foto Naomi Bennett